

а'

Господин Горски тъкмо беше разлял чая, когато разбра, че вече никога няма да е същият.

“Тъпо!” – си помисли – „като всъщност искам да кажа, че никога няма да съм един и същ. Как да го обясня?”

Почувства се досущ като айсберг. Огромна част от всичкото не се помни и не се вижда. А в същото време – всичко се помни.

И това разсъмване – и то е между нощта и деня, а в същото време е и двете, без да е нито едно от тях.

Когато разля млякото, Горски вече знаеше, че никога няма да може да бъде само на едно място.

Никога няма да мога да се отъждествя с една история.

Бил съм всичко.

Хората, които идват при мен, идват с маски на овци, а отвътре са вълци.

Или обратното.

Аз съм същият.